

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **M. H.**, zast. JUDr. Lubomírem Müllerem, advokátem, se sídlem Praha 9, Mansfeldova 792/3, P. O. Box 41, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížová 25, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 10. 11. 2005, č. j. 41 Cad 54/2005 – 24, a o návrhu žalované na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**

II. Žalovaná **j e p o v i n n a** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 1075 Kč ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Lubomíra Müllera, advokáta, se sídlem v Praze 9, Mansfeldova 792/3.

O d ů v o d n ě n í :

Přezkoumávaným rozhodnutím žalované byl žalobci pod bodem I., podle § 2 odst. 1 nař. vl. č. 622/2004 Sb., přiznán příplatek ke starobnímu důchodu ve výši 850 Kč za dobu věznění od 24. 3. 1980 do 10. 5. 1980 a dále za dobu od 17. 12. 1980 do 16. 3. 1982. Zároveň byla tímto rozhodnutí pod bodem II. zamítnuta žádost o poskytnutí příplatku za dobu od 5. 7. 1983 do 10. 11. 1983. Zamítavá část rozhodnutí byla odůvodněna tím, že pro dobu od 5. 7. 1983 do 10. 11. 1983 nebyly splněny podmínky uvedené v § 1 písm. a) nař. vl. č. 622/2004 Sb., protože za politické vězně je možno považovat jen osoby v minulosti pravomocně odsouzené. Osoby, které byly vězněny jen vazebně a poté obžaloby zproštěny jimi nejsou, a to ani v případě, že byly rehabilitovány podle § 33 odst. 2 zákona č. 119/1990 Sb., neboť nebyly pravomocně odsouzeny. Splnění podmínek uvedených v § 1

písm. a) nařízení vlády č. 622/2004 Sb., bylo tak prokázáno jen za 503 dnů, po převodu na měsíce tato doba činí celých 16 měsíců a jeden započatý, takže příplatek náleží žalobci za 17 měsíců ve výši 850 Kč.

Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 10. 11. 2005, č. j. 41 Cad 54/2005 – 24, zrušil rozhodnutí žalované ze dne 13. 6. 2005, č. j. 291 216 124, pro nezákonnost a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Současně uložil žalované povinnost zaplatit žalobci náklady řízení. Usnesením ze dne 5. 1. 2006, č. j. 41 Cad 54/2005 – 35, byl následně výrok citovaného rozsudku v bodě I. z důvodu chyby v psaní opraven tak, že rozhodnutí žalované bylo zrušeno pouze v bodě II. (nikoli tedy jako celek).

Krajský soud v Praze rozhodnutí žalované zrušil, s odkazem na ust. § 33 odst. 3 zákona č. 119/1990 Sb., podle kterého pokud z povahy věci nevyplývá něco jiného, rozumí se odsouzeným též obviněný a obžalovaný, z čehož dovodil, že na žalobce je třeba pohlížet jako na odsouzeného i v době, kdy byl ve vazbě. Z toho důvodu žalobce splnil podmínku pro vznik nároku na poskytnutí příplatku k důchodu ke zmírnění některých křivd způsobených komunistickým režimem i za citované období (tj. období od 5. 7. 1983 do 10. 11. 1983). Krajský soud zdůraznil, že pokud žalobce vykonal nezákonnou vazbu a posléze byl za přečin proti socialistickému soužití rehabilitován, je zapotřebí na něho pohlížet jako na odsouzeného, čímž splnil podmínky uvedené v § 1 odst. a) nařízení vlády č. 622/2004 Sb., tedy i podmínku odsouzení v období od 25. 2. 1948 do 31. 12. 1989 a tím i podmínky nároku na příplatek k důchodu ke zmírnění křivd způsobených komunistickým režimem. Krajský soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí žalované bylo vydáno v rozporu s ustanoveními zákona o soudní rehabilitaci ve vztahu k nařízení vlády č. 622/2004 Sb., ve znění platném ku dni vydání přezkoumávaného rozhodnutí. Proto napadené rozhodnutí žalované ze dne 13. 6. 2005, č. x, v bodě II. zrušil pro nezákonnost a věc vrátil žalované v tomto rozsahu k dalšímu řízení (učinil tak rozsudkem ze dne 10. 11. 2005, č. j. 41 Cad 54/2005 – 21, ve znění opravného usnesení ze dne 5. 1. 2006, č. j. 41 Cad 54/2005 – 35).

Proti tomuto rozsudku podala žalovaná (dále jen stěžovatelka) včas obsáhlou kasační stížnost, v níž uvedla, že žalobce uplatnil žádosti ze dne 29. 12. 2004 nárok na poskytnutí příplatku k důchodu podle § 1 písm. a) nařízení vlády č. 622/2004 Sb. za dobu svého věznění od 24. 3. 1980 do 10. 5. 1980, od 17. 12. 1980 do 16. 3. 1982 a od 5. 7. 1983 do 10. 11. 1983. Žádosti o poskytnutí příplatku za obě prvně uvedené doby věznění stěžovatelka vyhověla, nároku za třetí nezákonné zbavení osobní svobody však vyhovět nemohla, neboť žalobce sice doložil usnesením Okresního soudu v Příbrami ze dne 1. 7. 2002, sp. zn. Rt 2/2002, že byl podle § 33 odst. 2 zákona č. 119/1990 Sb. účasten na soudní rehabilitaci, avšak z odůvodnění toho rozhodnutí vyplynulo, že byl stíhán pro trestný čin maření dozoru nad církvemi a náboženskými společnostmi podle § 178 trestního zákona, v průběhu tohoto stíhání byl dne 5. 7. 1983 vzat do vazby, z níž byl propuštěn dne 10. 11. 1983 a jeho trestní stíhání v této věci bylo rozhodnutím Krajského soudu v Praze ze dne 19. 4. 1984, sp. zn. 7 To 180/84, zastaveno. Vyslovuje nesouhlas s názorem soudu, že žalobce splňuje podmínky ustanovení § 1 písm. a) nařízení vlády 622/2004 Sb. i pro dobu předcházející datu 1. 11. 2005, kdy nabylo účinnosti nařízení vlády č. 405/2005 Sb., jímž bylo předchozí nařízení vlády novelizováno. Dodává, že citované ustanovení zahrnuje celkem 3 podmínky, a to podmínku spočívající v pravomocném odsouzení, ve vykonání trestu odnětí svobody a podmínku, že obě předchozí podmínky musí být splněny ve vztahu k trestnému

činu posléze stanoveným způsobem rehabilitovanému. Žádosti žalobce ve vztahu ke spornému období nevyhověla nikoliv proto, že nesplňuje žádnou z těchto podmínek (neboť to, že i v této době byl nezákonně zbaven osobní svobody a později rehabilitován, je prokázáno), nýbrž výhradně z důvodu, že v této souvislosti nebyl pravomocně odsouzen. Soudu vytyká, že svůj závěr o absenci podmínky spočívající v pravomocném odsouzení nijak blíže nevyložil. Namísto toho svou argumentaci postavil na aplikaci ustanovení § 33 odst. 3 zákona č. 119/1990 Sb., podle něhož pokud z povahy věci nevyplývá něco jiného, rozumí se odsouzeným též obviněný a obžalovaný; pokud tedy žalobce vykonal nezákonnou vazbu a posléze byl rehabilitován, pak je zapotřebí hledět na něho jako na odsouzeného. S tím stěžovatelka nesouhlasí a zdůrazňuje, že nařízení vlády č. 622/2004 Sb. nebylo vydáno k provedení zákona č. 119/1990 Sb., ani na jeho podkladě, ale bylo vydáno na podkladě zmocňovacího ustanovení obsaženého v zákoně č. 198/1993 Sb. Za této situace nespátřovala žádný prostor k výkladu, který by umožňoval vztáhnout ustanovení § 33 odst. 3 uvedeného zákona na nárok upravený v § 1 písm. a) nařízení vlády. Vztah mezi zákonem č. 119/1990 Sb. a zmíněným nařízením vlády spočívá pouze v tom, že osobami, jimž vzniká nárok na příplatek k důchodu, jsou mimo jiné i osoby, které byly rehabilitovány podle zákona č. 119/1990 Sb. Podmínka rehabilitace je ovšem pouze jednou, nikoliv jedinou podmínkou. Soudu dále vytyká, že přehlédl, že osoby nezákonně zbavené osobní svobody a posléze rehabilitované podle § 33 odst. 2 zákona č. 119/1990 Sb., byly do okruhu oprávněných osob zahrnuty teprve článkem I., bodem 1 nařízení č. 405/2005 Sb., aniž by se soud s touto skutečností vypořádal a zejména osvětlil, proč by předkladatelé novely považovali za nutné upravit nároky těchto osob novým nařízením, jestliže jim vznikly, jak tvrdí soud, již na podkladě nařízení vlády č. 622/2004 Sb., ve znění z 24. 11. 2004. Podmínka, že nárok na příplatek vznikla jen osobám pravomocně odsouzeným, byla v ustanovení § 1 písm. a) nařízení vlády č. 622/2004 Sb. formulována jednoznačně a žalobce ji nesplňoval. Výklad provedený soudem stěžovatelka považuje za nepřipustně extenzivní. Stěžovatelka se dále zmiňuje o žádosti žalobce ze dne 17. 10. 2005, kterou s ohledem na přijetí novely (nařízení vlády č. 405/2005 Sb.) požádal o vydání nového rozhodnutí a zrušení rozhodnutí napadeného. Tomu stěžovatelka nevyhověla s odůvodněním, že změna právní úpravy nemůže být důvodem ke zrušení správního rozhodnutí ani postupem podle § 56 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ani podle § 62 správního řádu, jestliže takové rozhodnutí plně odpovídalo právní úpravě platné v době jeho vydání. Na doporučení stěžovatelky žalobce poté žádostí ze dne 31. 10. 2005 uplatnil nárok na poskytnutí příplatku za dobu svého vazebního věznění a to od data 1. 11. 2005. Než stěžovatelka stihla o této nové žádosti rozhodnout, byl jí doručen napadený rozsudek Krajského soudu v Praze, který jí v zamýšleném postupu zabránil. Vyslovuje přesvědčení, že navíc soud svým rozsudkem porušil zásadu uvedenou § 75 odst. 2, věta první s. ř. s., neboť překročil žalobní návrh a zrušil celé rozhodnutí stěžovatelky, nikoliv jen jeho druhý výrok, jak navrhoval žalobce. V důsledku toho pozbylo právního podkladu poskytování příplatku k důchodu v měsíční výši 850 Kč, přiznaného žalobci výrokem 1 napadeného rozhodnutí stěžovatelky. Stěžovatelka je názoru, že svým rozsudkem soud fakticky do této věci vnesl překážku litispendence, v jejímž důsledku nemůže o žádosti žalobce ze dne 31. 10. 2005 rozhodnout. Navrhuje zrušit napadený rozsudek a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení a současně navrhovala též přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Krajský soud v Praze vydal poté dne 5. 1. 2006 usnesení, č. j. 41 Cad 54/2005 – 35, jímž opravil napadený rozsudek v bodě 1 tak, že se zrušuje rozhodnutí ČSSZ ze dne 13. 6. 2005, č. x, pouze v bodě II pro nezákonnost a věc se vrací žalované v tomto rozsahu

k dalšímu řízení. Toto rozhodnutí nebylo napadeno opravným prostředkem žádného z účastníků.

Žalobce v písemném vyjádření ke kasační stížnosti navrhoval její zamítnutí a nevyhovění návrhu na přiznání odkladného účinku. Zdůraznil, že úmysl zákonodárce byl jednoznačný: poskytnout příplatek k důchodu osobám, které byly za minulého režimu nezákonně vězněny a následně dosáhly soudní rehabilitace. Aby o tomto úmyslu nebylo pochyb, byla vydána novela nařízení vlády č. 405/2005 Sb., v níž se výslovně uvádí, že se toto nařízení vztahuje i na osoby rehabilitované podle § 33 odst. 2 zákona č. 119/1990 Sb. Měly tak být odstraněny spory, které stěžovatelka vyvolávala svým výkladem ustanovení § 1 nařízení vlády č. 622/2004 Sb. Žalobce má tedy za to, že jeho požadavek byl důvodný již na základě původního znění nařízení vlády č. 622/2004 Sb. Poukazuje v této souvislosti na náleznost Ústavního soudu ze dne 6. 12. 2005, sp. zn. I ÚS 565/03, jímž byl zrušen rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2003, č. j. 2 A 1130/2002 – OL – 27, (a současně též rozhodnutí stěžovatelky), v němž je soudům i stěžovateli vytýkán formalistický přístup k rehabilitovaným osobám. K námitce stěžovatelky o překážce litispendence dodává, že se rozhodně nedomáhá dvou příplateků za jedno období a připomíná, že do této situace vnesl jasno krajský soud opravným usnesením ze dne 5. 1. 2006. Má za to, že stěžovatelce nic nebrání v tom, aby přiznala žalobci příplatek k důchodu i za období žalobcova nezákonného věznění (vazby) od 5. 7. 1983 do 10. 11. 1983 a následně přerušila řízení o žádosti podané žalobcem dne 31. 5. 2005 až do rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o této kasační stížnosti.

Usnesením ze dne 27. 7. 2006, č. j. 4 Ads 10/2006 – 59, nepřiznal Nejvyšší správní soud kasační stížnosti stěžovatelky odkladný účinek s odůvodněním, že účinky pravomocného rozsudku krajského soudu, ve znění jeho opravného usnesení, neznamenají pro stěžovatelku nenahraditelnou – ve smyslu závažnou – újmu pro tohoto účastníka řízení, vyvolávající výjimečný a závažný stav.

Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelka se dovolává důvodu kasační stížnosti uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti, spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné právní posouzení spočívá buď tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popřípadě je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Po stránce skutkové bylo v projednávané věci nepochybně zjištěno, a mezi účastníky je nesporné, že žalobce požádal dne 29. 12. 2004 o příplatek k důchodu podle nařízení vlády č. 622/2004 Sb. za své věznění v době od 24. 3. 1980 do 10. 5. 1980, od 17. 12. 1980 do 16. 3. 1982 a od 5. 7. 1983 do 10. 11. 1983. Spis obsahuje stížnost generálního prokurátora ČR ze dne 11. 6. 1991, sp. zn. VII Pz 734/91, kterou podal podle § 30 odst. 2 s přihlédnutím k § 1 odst. 1 zákona č. 119/1990 Sb. podal proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 27. 2. 1980, sp. zn. 2 To 62/80, dále obsahuje rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 12. 7. 1991, sp. zn. 1 Tz 44/91, jímž byl na základě podané stížnosti generálního

prokurátora zrušen rozsudek Okresního soudu v Příbrami ze dne 21. 12. 1979, sp. zn. 3 T 202/79 a usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 27. 2. 1980, sp. zn. 2 To 62/80, jímž žalobce byl podle § 226 písm. b) trestního řádu zproštěn obžaloby pro skutek kvalifikovaný jako přečin proti socialistickému soužití ve smyslu § 9 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/1969 Sb. Dále též obsahuje usnesení Okresního prokurátora v Příbrami ze dne 1. 7. 2002, sp. zn. Rt 2/2002, jímž byla podle § 33 odst. 2 zákona č. 119/1990 Sb. vyslovena žalobcova účast na soudní rehabilitaci. Z odůvodnění tohoto usnesení vyplývá, že žalobce byl pod sp. zn. 2 T 33/84 Okresního soudu v Příbrami stíhán pro trestný čin maření dozoru nad církvemi a náboženskými společnostmi podle § 178 trestního zákona, v průběhu trestního stíhání byl dne 5. 7. 1983 vzat do vazby, ze které byl propuštěn dne 10. 11. 1983. Stalo se tak na základě usnesení Krajského soudu v Praze z uvedeného dne, sp. zn. 7 To 564/83. Návrhem na potrestání ze dne 13. 2. 1984, sp. zn. Po 57/84 překvalifikoval okresní prokurátor v Příbrami žalobcovo jednání na přečin proti socialistickému soužití podle § 9 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/1969 Sb., ve znění zákona č. 46/1973 Sb. Rozsudkem Okresního soudu v Příbrami ze dne 6. 3. 1984, sp. zn. 2 T 33/84, byl žalobce uznán vinným shora označeným přečinem a byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 4 měsíců nepodmíněně. K odvolání žalobce byl usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 19. 4. 1984, sp. zn. 7 To 180/84, napadený rozsudek zrušen a trestní stíhání žalobce bylo zastaveno z důvodů uvedených v § 314 odst. 1 písm. c) a § 172 odst. 1 písm. b) trestního řádu s odůvodněním, že skutek, pro který byl žalobce obžalován nenaplňoval znaky přečinu. Výše již zmíněným, usnesením Okresního soudu v Příbrami ze dne 1. 7. 2002, sp. zn. Rt 2/2002, bylo pak vysloveno, že žalobce (a další dva společně stíhaní muži) jsou podle § 33 odst. 2 zákona č. 119/1990 Sb. v platném znění účastní soudní rehabilitace.

Žalobce podal žádost o příplatek k důchodu podle nařízení vlády č. 622/2004 Sb., o poskytování příplatku k důchodu ke zmírnění některých krivd způsobených komunistickým režimem v oblasti sociální, přičemž toto nařízení nabylo účinnosti 1. 1. 2005. Novelizace tohoto nařízení vlády byla provedena dalším nařízením č. 405/2005 Sb., které nabylo účinnosti dne 1. 11. 2005. Stěžovatelka rozhodla o nároku žalobce rozhodnutím ze dne 13. 6. 2005, soud posuzuje věc podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání tohoto rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V posuzované věci není sporu o tom, že stěžovatelka přiznala žalobci příplatek ke starobnímu důchodu ve výši 850 Kč za dobu věznění od 24. 3. 1980 do 10. 5. 1980 a dále za dobu od 17. 12. 1980 do 16. 3. 1982, kdy podmínky pro jeho přiznání ve smyslu zmíněného nařízení vlády č. 622/2004 Sb. nezpochybňovala. Spornou zůstává pouze doba vazebního věznění žalobce od 5. 7. 1983 do 10. 11. 1983, pro kterou stěžovatelka nepokládá podmínky uvedené v § 1 písm. a) zmíněného nařízení vlády pro žalobce za splněné k datu vydání napadeného rozhodnutí. Krajský soud v Praze dospěl výkladem k názoru opačnému. Nutno předeslat, že judikaturou Nejvyššího správního soudu bylo již vyloženo (srovnej rozsudek ze dne 7. 2. 2007, č. j. 3 Ads 53/20065 – 33), že osoby rehabilitované podle § 33 odst. 1 zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, mají nárok na příplatek k důchodu podle § 1 písm. a) nařízení vlády č. 622/2004 Sb., ve znění účinném od 1. 1. 2005. V případě žalobce však nedošlo k rehabilitaci podle § 33 odst. 1 zákona č. 119/1990 Sb., ale výše uvedeným usnesením Okresního soudu v Příbrami bylo vysloveno, že je účasten rehabilitace podle § 33 odst. 2 téhož zákona. Takto rehabilitované osoby byly zařazeny do okruhu těch, které mají nárok na příplatek k důchodu, až o 10 měsíců později, než se tak stalo ostatním osobám, které komunistický režim žalařoval ve věznicích, přičemž Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku ze dne 7. 3. 2007, č. j. 6 Ads 4/2006 – 32, publikovaném ve sbírce rozhodnutí NSS pod číslem EJ 138/2007, vyslovil názor, že tím

byla založena výrazná nerovnost v zacházení s osobami tímto režimem perzekuovanými. Poukázal na to, že nařízení vlády bylo vydáno na základě zmocnění obsaženého v zákoně č. 198/1993 Sb., o protiprávnosti komunistického režimu a odporu proti němu; podle § 4 tohoto zákona, každý, kdo byl komunistickým režimem nespravedlivě postižen a perzekuován a nepodílel se na skutečnostech uvedených v § 1 odst. 1 tohoto zákona, si zaslouží účast a morální zadostiučinění. Soud předeslal, že aktivity zákonodárce a moci výkonné v oblasti nápravy křivd způsobených v letech 1948 – 1989 postrádají mnohdy vzájemnou provázanost, takže o to těžší je úloha soudu, jenž má být tím, kdo poskytne ochranu právům osob, jež byly v těchto letech postiženy. Případ, kdy dokonce pouze moc výkonná, tedy vláda, svým nařízením formulovala okruh osob a podmínky, za nichž jim má být přiznáno určité plnění jako „zákonný nárok“, s tím, že zákonným rámcem je velmi obecný zákon č. 198/1993 Sb., může soud v duchu ústavních pravidel, jimiž je vázán zákonodárce, moc výkonná i soud, přijmout jen na samém okraji své pravomoci přiznané mu Ústavou (článek 95). To mu usnadňuje nepřihlédnout k aktu moci výkonné, pokud jej neshledá v souladu se zákonem, tím spíše s předpisy ústavního pořádku (článek 95 Ústavy). Připomněl, že jednu a tutéž materii upravuje v některých případech zákonodárce zákonem a v jiných případech, jako je tento, jen vláda svým nařízením.

Tato úvaha o absenci systémových vazeb v zákonech a podzákonných předpisech, upravujících nápravy křivd, platí nepochybně i na posuzovanou věc, navíc s přihlédnutím ke skutečnosti, že nařízení vlády bylo po 10 měsících účinnosti dosti závažným způsobem novelizováno, přičemž změny do něj vnesené, jež se promítnou do nároku na příplatek k důchodu, mají podle článku II nařízení vlády č. 405/2005 Sb. nastat na základě písemné žádosti až od splátky důchodu splatné v kalendářním měsíci, v němž toto nařízení nabylo účinnosti, tedy od listopadu 2005. Podle § 1 nařízení vlády č. 622/2004 Sb. (účinného v době vydání přezkoumávaného rozhodnutí), měl však nárok na příplatek k důchodu státní občan České republiky, který byl ve vymezeném období odsouzen (a vykonal trest nebo vazbu) za trestný čin, za který byl rehabilitován podle zákona č. 82/1968 Sb. nebo podle zákona č. 119/1990 Sb., nebo jehož odsouzení pro trestný čin podle § 2 zákona č. 119/1990 Sb., bylo zrušeno cestou obnovy řízení, stížnosti pro porušení zákona a nebo podle § 6 zákona č. 198/1993 Sb. Je nutno připustit, že tyto podmínky žalobce pro období od 5. 7. 1983 do 10. 11. 1983, kdy byl vězněn vazebně, nesplňoval, neboť nebyl odsouzen, trestní stíhání bylo pro tento jeho případ pravomocně zastaveno. Nejvyšší správní soud, však ve světle výše uvedených skutečností a úvah má za to, že jde o výraz nerovného zacházení s osobami předchozím režimem perzekuovanými a jsa nadán ústavní pravomocí nepřihlédnout k aktu moci výkonné, jenž považuje za rozporný s cíli zákona (článek 95 Ústavy), rozhodl se pominout přechodné opatření vtělené do novelizace nařízení č. 622/2004 Sb., pokud jde o osoby účastné rehabilitace podle § 33 odst. 2 zákona č. 119/1990 Sb. o soudní rehabilitaci, a akceptovat i v posuzované věci zpětnou účinnost normy, neboť jediné tak může být zajištěna spravedlnost a odstraněna nerovnost mezi osobami účastnými soudní rehabilitace.

I když Krajský soud v Praze vycházel při svém rozhodování z poněkud jiných právních úvah, dospěl ve svém rozsudku k témuž závěru jako Nejvyšší správní soud, totiž že žalobce nelze ani pro období nezákonného vazebního věznění (od 5. 7. 1983 do 10. 11. 1983) z účasti na soudní rehabilitaci a na poskytnutí příplatku ke starobnímu důchodu podle nařízení vlády č. 622/2004 Sb. vyloučit. Nejvyšší správní soud dospívá k témuž závěru, totiž že žalobci náleží příplatek k důchodu i za období vazby výše již časově vymezené, a to nejen od 1. 11. 2005, ale již od 1. 1. 2005.

Nejvyšší správní soud z důvodu výše vysvětlených neshledal důvodnou kasační námitku stěžovatelky, jíž se dovolávala, ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. V důsledku toho dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. ji zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1 věta první. s. ř. s. V řízení úspěšnému žalobci přiznal vůči neúspěšné stěžovatelce právo na náhradu nákladů řízení, které jsou představovány odměnou advokáta JUDr. Lubomíra Müllera za jeden úkon právní služby (à 1000 Kč – písemné vyjádření ke kasační stížnosti) podle § 9 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve spojení s ustanovením § 9 odst. 1 písm. f) téže vyhlášky, k čemuž byl přičten režijní paušál à 75 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem tedy 1075 Kč, které je stěžovatelka povinna zaplatit zástupci stěžovatele ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. června 2007

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu